

Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak tetteit!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a 118. zsoltár 14.-től a 24. verseiben a következőképpen:

„Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit! Keményen megfeddett engem az ÚR – de nem adott át a halálnak. Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az ÚRnak! Ez az ÚR kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!”

Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg bennünket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Az Úr feltámadt! Az Úr *valóban* feltámadt! Dicsérjük az Urat! Halleluja!

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja – aki nagy irgalmából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által – *élő reménységre*.” (1Pt 1,3) Ma húsvét másnapja van. Még néhány óra – és véget ér a húsvét. Valóban? *Tényleg* véget ér a húsvét néhány óra múlva? *Eddig* tartott volna az az élő reménység, amelyet Krisztus feltámadása adott nekünk?? – Régebben (*és néhány helyen még ma is*) nyolc napig ünnepelték a húsvétot. – *Egy hét múlva* érne véget az az élő reménység, amelyet Krisztus feltámadása adott nekünk? Még régebben a húsvét ötven napig, pünkösdig tartott. És vajon pünkösd *után*, amikor már a Szentlélek is kiáradt, akkor *véget ér-e* majd az élő reménység bennünk? Nem! Kedves testvéreim! **A feltámadt Krisztus itt van velünk az év minden napján. Itt van velünk életünk minden napján. Urunk feltámadását ünnepeljük minden egyes vasárnap, minden egyes istentiszteletünkön, életünk minden egyes percében. Éljük így a mi életünket! Éljük a feltámadás bizonyosságának folyamatos ünnepében, amely soha nem hagy el, amely soha nem hagy cserben bennünket!**

És akkor – fel fog zendülni a zsoltáros hangja bennünk: „Erőm és énekem az ÚR – megszabadított engem.” (Zsolt 118,14) És akkor – rádöbbenünk arra, hogy **Krisztus feltámadása nem egy kétezer éves, régmúlt esemény, hanem a mi saját, személyes jövőnk.** És felszakad belőlünk életünk legbensőbb, legfontosabb felismerésének a kiáltása: **„Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!”** (Zsolt 118,17) Kálvin János szerint „nekünk, akiknek az élete el van rejtve Krisztussal az Istenben (Kol 3,1-4) egész nap ezen az éneken kellene elmélkednünk.” Kedves Testvéreim! *Tegyük ezt!* – Tegyük ezt úgy, mint ahogyan Luther Márton, aki 1530-ban Coburgban (*ahol a fejére mondott halálos ítélet miatt kényszer-távollétben kellett végigizgulnia és végigleveleznie az ágostai hitvallás megszületését*) a szobája falára írta fel e sorokat: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!” Luthernek még a pecsétgyűrűjén is a „vivit”, a „Krisztus él” szó volt bevésve. Ezt a zsoltárt énekelték az apostolok az Utolsó Vacsora után, amikor az Olajfák Hegyére vonultak. A mi Urunk *minden helyzetben* erőt ad nekünk – azzal, hogy feltámadt, azzal, hogy *valóban feltámadt*, és *valóban győzött* a halál felett.

Van azonban Kálvin és Luther legkedvesebb zsoltármondatának egy második fele is. „Nem halok meg, hanem élek – és hirdetem az Úrnak tetteit!” (Zsolt 118,17) Miért is élek a feltámadás bizonyosságának folyamatos ünnepében, amely soha nem hagy el, amely soha nem hagy cserben? Azért élek, hogy hirdessem az Úrnak tetteit. És azért élhetek, mert hirdetem az Úrnak tetteit. **Miért tudjuk hirdetni az Úrnak tetteit?** Hallhattuk az oltár előtt felolvasott igében (*amely eredetileg a Márk szerinti evangélium történetét lezáró rész volt*), hogy *nem is olyan egyszerű* hirdetni az Úrnak tetteit... Hiszen *hiába* mondta az angyal az asszonyoknak, hogy ne féljenek, és hogy mondják el mindezt a tanítványoknak – „az asszonyok senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek” (Mk 16,8b). Az asszonyok lettek volna a hibások? Nem! Egyáltalán nem! A férfiak *annyira féltek*, hogy még *a sírhoz sem mertek elmenni* – maximum az asszonyok után. Mitől változott meg mindez? A Szentlélek erejétől, pünkösdkor. Utána állt ki Péter és János a Nagytanács, a Sanhedrin elé, és mondta bátran: „Ítéljétek meg ti magatok, vajon igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre! Mert *nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.*” (ApCsel 4,19-20)

Hogyan tudjuk hirdetni az Úrnak tetteit? Nekünk is ki kellene állni a Nagytanács elé? Nem: mindez csak *következmény volt* Péter és János számára is. A feltámadás bizonyosságának folyamatos ünnepében, amely soha nem hagy el, amely soha nem hagy cserben bennünket – megváltozik az életünk. Kinek gyorsan – kinek lassabban. **Hirdetni kezdjük az Úrnak tetteit – pusztán azzal, hogy élünk. Azzal, a-ho-gyan élünk.** Elkezd nőni bennünk az öröm, amely szeretetté változik. Elkezd nőni bennünk a szeretet, amely alázattá változik. Elkezd nőni bennünk az alázat, amely jó, nemes és bátor tettekké változik. **És akkor elkezdenek történni a dolgok az életünkben.** Nem a kicsinyke dolgok, hanem az igazán fontos, a nagy dolgok. Azok a dolgok, amelyekre hivatva vagyunk. Azok a dolgok, amelyekre erőnk, és énekünk, az Úr megszabadított bennünket.

És akkor történik még valami. Kinyílnak előttünk az igazság kapui. Kinek nyílnak ki? Ki léphet rajtuk be? Ki lehet az igaz? – Aki *valóban él*, és ezzel hirdeti az Úrnak tetteit. *Mi lehetünk azok*, akikkel ez megtörténik. Hadd meséljek el erről két személyes történetet. Az első hat éve volt. Szent Ignác manrézai barlangjában, Barcelonától északnyugatra imádkoztam éppen... Lecsukott szemeim előtt a barlang szemben lévő falán megjelent egy fényárban úszó kicsi ajtó. Nyitva volt. Egy lépcsősor indult a másik oldalán – felfelé. A lépcsők elkanyarodtak. Nem lehetett látni azt, hogy hova vezetnek. Ahogyan folytattam az imádságot, úgy éreztem, hogy ott van a közelemben Jézus. Hozzám lépett. Megérintette a vállamat. Mutatta, hogy induljak meg az ajtóhoz, és kezdjek el menni a lépcsőkön. Annyira mélyen megrendültem, hogy gondolkodás nélkül megtettem. – Öt évvel később folytatódott ez a történet – egy teljesen váratlan pillanatban. Abban a pillanatban, amikor a lelkészé szenteléseim liturgiája elért oda, hogy felszentelt lelkész lettem. Ugyanolyan fényárban úszó ajtók jelentek meg előttem, de ezúttal már nem csak egy kicsike ajtó, hanem óriási, szárnyas-ajtó, kapu. Nem is csak egy kapu, hanem sok – egymás után. És ezek a kapuk sorban, egymás után kinyíltak előttem. – Hat évvel ezelőtt, ha valaki azt mondja nekem, hogy evangélikus lelkész lesz belőlem – egészen egyszerűen szembe röhögtem volna. De elindultam azon a lépcsőn – amelyről nem tudtam, hogy hova vezetett... Csak azt tudtam, hogy Jézus indított el rajta. Ma már tudom, hogy a lépcsők *ide* vezettek. Hogy hova vezetnek a szárnyas kapuk – azt még nem tudom... De hadd kérdezzem meg tőletek: **számít-e az bármit is, hogy hova vezet a mi utunk – ha tudjuk, hogy Urunk után mehetünk rajta?** Nem számít!! *Cseppet sem számít.* Kedves Testvéreim! **Egy a lényeg. Az, hogy húsvétkor nyitott ajtót ajándékoz mindannyiunknak az Isten. Szabad menetelünk van Jézus által – Isten szívéhez. És szabad menetelünk van Jézus által – egymás szívéhez is. Dicsérjük az Urat! Halleluja!**

A mai igeszakaszunk, a 118. zsoltár nagyon személyes. Zárásként hadd mondjak el nektek ezért egy személyes hitvallást – amelyet Kovács Imre (1954-2010) egykori evangélikus lelkész inspirált.

Hiszem a test feltámadását. Hiszem, hogy a teremtés Őrizője megőrizz mindent, ami a keze nyomát őrzi, s amiben valaha is a kedvét lelte. Hiszem, hogy „e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie – e halandónak halhatatlanságba” (1Kor 15,53). Hiszem, hogy – mint elvásott ruhát – e test levetheti majd mind az összes erőtlenségét és fájdalmát.

Hiszem, hogy az időnap előtt elpusztultaknak – és elpusztítottaknak – megadatik mindaz, amiben részük – itt nem lehetett. Feltámadott és romolhatatlan testük örök jelenében egyszerre élhetik meg – a gyermekkor bizalmát – félelmek nélkül; a kamaszkor szabadságát – a szabadság csapdái nélkül; a felnőttkor munkálkodását – a birtoklás vágya nélkül és az öregkor bölcsességét – korlátok és szomorúság nélkül.

Hiszem, hogy a romolhatatlan testünkben őrizni fogjuk mi is a ráncainkat és sebeinket – ahogyan Krisztus felmagasztalt teste is őrzi a szögek helyét. Hiszem, hogy úgy fogjuk majd őrizni ezeket, mint egy öreg papucsot, amely egyre inkább hozzánk tartozik. Ahogyan a Megváltó viseli örökre a szabadításunk emlékeit, úgy hordhatjuk majd mi is a *szabadulásunk* emlékeit.

Hiszek a boldog tülekedésben, amelyben csak mosolygunk a régi kérdésünkön: „De hogyan férünk el majd annyian?” Hiszek a végidők terített asztalában, ahol senki sem kérdezi a szomszédját: „Hát te? Hogy kerülsz ide?” És hiszem, hogy a ránk ragyogó fényben minden szavunk és minden mozdulatunk imádsággá változik.

Így legyen! *Így lesz.* Halleluja! Ámen.